

nelle moisa piirid, ja juttustas wannast ajast, mis lapsed ikka hea melega kuussid. Ükskord küssis Willem, se feige wannem tütte poeg: fui wanna sa olled wanna taat?

Wanna. Peale kahetsakümmend nastast.

Willem. Poleks paljo mitte, kes ni wannaks sawad, kuidas olled sa sedda teinud, et sa ni wannaks said?

Wanna. Kuidas ma teggin? ma ollen ikka püüdnud Jummalat kässo járrele ellada, muud ei tea ma ühtegit, et ma oleskin middagid teinud, mis mind olleks voodind wannemaks tehha. Nõne sedda on se Jummalat arm, mis mind ülles peab.

Willem. Kas Jummalat kartlikkud innimesed ei já mitte haigeks?

Wanna. Küll! fest keigesuggusse rougede ja mu haigusse eest ei voi ükski mitte ärrijoosta, agga paljo haigusse eest voolb innemenne, kes wisi pärast ellab, ennast hoida.

Willem. Kuidas peab ta siis wisi pärast ellama?

Wanna. Ta ei pea mitte liaste föma, eggia liaste joma. Wina peab ta agga monnikord üks su tais, fui rohto, ehet rohho assemel, wõtma: õllut voolib ta kül saggedam ja ennam juu, agga siis, fui tal joma janno on, ja mitte ennam; fest mis ta jannota joob, se tulleb temma terwidusse kahjuks. Head taari, piima wet ja kaewo wet voolib ta ikka juu. Peale sedda peab ta tööd teggema, se on ta terwidusseks tarvis, fest laiskusse läbbi lähhäb werri pitkaldaseks, ja kurijad himmud touswad sünddames, ja rikkurad innimest hing ja ihho polest ärra. Ta peab omma ihho, ommid rided, ja omma ellomaia puhtaks piddama, jasta peab tähhele pannema, et sead ja innimised ep olle ühhe lauta lomad, et ta mitte omma ellajattega ühhes kous ei ella. Ta peab hing polest ennast puhtaks piddama, et